

היורשת

דרמה ישראלית מאת גורן אגמון

תיאטרון
בית ליסין
הבי ישראלי

היורשת

דרמה ישראלית מאת גורן אגמון

הצגה ראשונה: 28.4.2018 | משך ההצגה: שעה ועשרים ללא הפסקה

משתתפים:

רבקה מיכאלי מלכה

מאי קשת נגה

יניב לוי/תום חגי עופר

נעה בירון גלי

אלירן הרוש אריק

בימוי אלון אופיר

עיצוב תפאורה לילי בן נחשון

עיצוב תלבושות אורן דר

מוסיקה שמוליק נויפלד

עיצוב תאורה עדי שימרוני

עוזר במאי אסף פרידמן

כסף יעוור עיני פיקחים - וירחיק זה מזה גם אחים

שר לשעבר נכנס למשרדי, סיפר שאמו נפטרה וביקש שאטפל בחלוקת הירושה שלה שווה בשווה בינו לבין אחיו. מדובר היה ברכוש של מיליונים. אמרתי לשר שאני מבין כי אמו לא השאירה צוואה.

"השאירה", הוא ענה.
"אז מה איתה?" שאלתי, והשר סיפר שלאחר השבעה הוא עבר על המגירות בדירת האם ומצא צוואה שכתבה. "קראתי אותה", אמר לי במבוכה, "ואז קרעתי אותה". אמרתי לו: "היית שר וחבר כנסת, ואני לא צריך לומר לך שהחוק קובע כי מי שמשיד צוואה דינו מאסר שלוש שנים".

"אבל הרכוש של אמי צריך להתחלק בשווה ביני לבין אחי" הוא כמעט צעק.

הבנתי מה היה כתוב בצוואה, אבל הסתקרנתי ושאלתי אותו מה בדיוק אמו ציוותה.

"אמי השאירה שמונים אחוז מהרכוש לי, ורק עשרים לאחי", הוא הפתיע אותי. "אבל הכול צריך להתחלק בשווה כי זה צודק".

"בשביל זה", אמרתי לו, "לא היית צריך לעבור על החוק. יכולת לאשר את הצוואה ולומר לאחייך, למרות הצוואה - קח חצי".

והוא ענה לי: "אבל אז אחי היה יודע שאמא שלנו נתנה לי יותר מאשר לו. אז מה, מגיע לי מאסר? שלוש שנים, החוק..."

"עזוב אותי עכשיו מהחוק", השבתי לו, "לא מגיע לך מאסר. מגיע לך צל"ש".

יש גם מקרים כאלה. פטירה של הורה מקרבת לא פעם בין אחים, מפיקה מהם איכפתיות, מניבה רוק, עושפת בחמלה מנחמת, מזכירה להם מחויבות משפחתית שלעיתים עומעמה.

אבל יש גם לא מעט מקרים שבהם תהומות נפערין בין אחים בשל משפטים אחדים שנכתבו לא פעם כלאחר יד: הוראות של הורה לצאצאיו, שמנחתו האחרונה היא גם מנחתם האחרונה.

כי מרה וקשה היא מלחמת ירושה.

לעיתים רחוקות מאבקי אחים על ירושת הוריהם הם רק על רכוש. הכסף רק מציף מישקעים שנצברו במשך השנים ותססו במעמקים, ועם קריאת הצוואה

ואולם, במקרים של חוסר הגינות צורם במיוחד, יש שופטים שיתורו אחר כל סדק כדי לעשות צדק. אם ייפתח בפני שופט פתח צר כנימה, לא פעם הוא ינצלו כדי למנוע מלחמה.

השיעון הנפוץ ביותר בניסיונות לבטל צוואה הוא השפעה בלתי הוגנת של הצאצא הזוכה בקופה על אמו או על אביו. ניצול המצוקה הגופנית והנפשית של ההורה כדי לגרום לו לכתוב צוואה מקפחת.

טענה שגרתי אחרת בניסיון לפסול צוואה היא, שההורה היה במצב גופני ונפשי כזה, ש"לא הבין בטיבה של צוואה", כלשון חוק הירושה. בית המשפט יצטרך אז לגלות, בעזרת מומחים, מה היה מצבו הקוגניטיבי של המנוח בעת החתימה.

עוד טענה שלא פעם מביאה לפסילת צוואה: מעורבותו של האח הזוכה בעריכת הצוואה. במקרים רבים קל להוכיח כי ההורה לא היה במצב שאיפשר לו לחפש בעצמו עורך דין, להגיע למשרדו בכוחות עצמו, ולומר לעורך הדין מה רצונו, לקבל טיוטה של הצוואה, להעיר את הערותיו ולהיפגש שוב עם עורך הדין כדי לחתום על הצוואה.

אז מתגנב החשד, שהחשוד הגניב לעצמו הטבות שלא בהכרח בהתאם לרצונו של ההורה.

כשמתברר כי האח המועדף הוא שיום את כתיבת הצוואה, הפגיש בין ההורה לעורך הדין (ולפעמים אף הביא את עורך הדין לביתו של ההורה), ובנוסף גם היה נוכח במהלך הכנת הצוואה וחתימתה - ייתכן שבית המשפט יבטל אותה.

פצעי אחים לעיתים מתאחים ועיתים מתרחבים. יפה נהג האח שעליו סיפרתי בתחילת הרשימה. תאוות כסף לא היתה בעיניו חזות הכול. מגיע ציון לשבח לאח שמוותר על רווח.

עו"ד בני דון-יחייא הוא מומחה לדיני משפחה וירושה ונמנה עם המובילים בתחומו. כתב 9 ספרים ומעלה מופע הומוריסטי על זוגיות, "שובים השניים", ומופע על הומור יהודי, "צחוק הגורל".

סיפור שפוגע בבטן הרכה של כולם

ראיון עם המחזאית גורן אגמון

יש תחושה במחזה, שהמבוגרים מנהלים את העולם והצעירים נלחמים על הישרדותם. האם זאת תחושה רלוונטית עבורך?

העולם שייך לצעירים רק בתנאי שההורים שלהם נותנים להם גב. תראה את הצעירים בתל אביב כיום, בורגנים שבעים שחיים בעזרת ההורים. הצעירים בונים את עצמם, אבל ברוב במקרים ההורים נמצאים מאחורי הקלעים. לצעירים כיום יותר קשה לשרוד: לרכוש דירה, לפתח קריירה. היום תל אביב יותר יקרה מאמסטרדם וניו יורק, במוצרים הבסיסיים. בדרך שלי אנשים לא פחדו להגיד "אני רוצה להיות מחזאי", אנשים היו פחות פרגמטיים. אנחנו היינו עסוקים בחלומות שלנו, באמנות. היום אנשים לא מעיזים אפילו לחלום להתפרנס מחלומות, בשח לא בתחילת הדרך.

מהיכן שאבת את ההשראה למחזה? על מה הוא מבוסס?

אני תמיד לוקחת השראה מעצמי, מאנשים שאני מכירה. המחזה הוא דמיוני לגמרי. בסיטואציה הבסיסית של קונפליקט בין אח לאחות השתמשתי בהמון סיפורים ששמעתי, אבל מה שחשוב זה מה שקהל אומר לי: "זה בדיוק עלינו". וזה מפתיע, כי כשכתבתי את המחזה, שאלתי את עצמי את מי הסיפור הזה בעצם מעניין? וזה מדהים כמה הקהל מכיר את החוויה הזאת של נישול, של צוואה לא הוגנת, של הורה שעושה בחירה על חשבון ילד, מפריד בין הילדים, "אחרי המבול". אני שומעת המון סיפורים על מחלוקות בין אחים, אבל לדעתי אלה לא קרבות על כסף, אלא על אהבה. אצלנו, היהודים, העניין הזה של הירושה לילדים הוא מאוד קריטי, ובגיל מאוד צעיר אנחנו עוסקים במה שאנחנו משאירים לילדים שלנו, לא מדהים?

מהירה. זה שונה. והתיאטרון בארץ, חוץ מבית ליסין, לא נותן הזדמנויות לצעירים להתנסות. אין במה אמיתית לצעירים, וזה לא הגיוני. הייתי רוצה מאוד שגם בעיר וגם בפריפריה יהיו במות קטנות, תיאטרונים קטנים ונתמכים, רצינים בגישה האמנותית שלהם - שיתנו במות למחזאים הצעירים, לבדוק, לטעות, לנסות, כמו "פותרים במה", שהיה פעם בבית ליסין. אין להם שום דרך להעריך את עצמם והם מתרסקים מהר. וזה חבל מאוד.

איך את כותבת? יש לך איזה הרגלי כתיבה קפדניים? את כותבת מחזה אחד בעתו?

לפעמים כותבת שניים יחד. אני אוהבת גם לעבוד עם תיאטרונים קטנים, כמו תיאטרון פסיק בירושלים (כתבתי עבורם את "מאחורי הגדר" על פי ביאליק, ועכשיו כותבת עבורם על חייו של רבי נחמן מברסלב). ואם שאלת: באיזה אופן? לאחרונה אני עובדת בשכיבה עם האייד. מול מחשב אני רוצה לעשן ואני בגמילה. אז בשכיבה על הספה בסלון עם אייד, אי אפשר לעשן.

ראיין: אבישי מילשטיין

המחזה עלה לראשונה באמצע שנות ה-90. מה את חושבת שיהיו ההבדלים בקבלת המחזה עכשיו? האם הכנסת שינויים במחזה?

כתבתי את המחזה כדי שיתאים להיום. עדכנתי את השפה, הסלנג הוא כבר לא אותו סלנג. שיניתי גם את הדרמטורגיה של הדברים במקצת. השחקנים והבמאי מתייחסים גם כיום לסיפור כאל אירוע מאוד עוצמתי. זה סיפור שפוגע בבטן הרכה של הדמויות ושל הקהל. אין כאן טוב ורע, כולם צודקים, וכמו שאומר הבמאי (אלון אופיר), כולם טועים.

את מחזאית ותיקה ומוערכת, הקריירה שלך משתרעת על פני 30 שנה. ההצגה הזאת יוצאת בסמוך ליום העצמאות ה-70 שלנו. איך את רואה את מקומם של המחזאים בתיאטרון הישראלי כיום, לעומת התקווה כשהתחלת לכתוב?

התיאטרון בארץ היה תמיד חייב להילחם על חיו ולחצליח בכל מחיר. זאת אומנות, איך אפשר באומנות רק להצליח? היום, יותר מאי פעם. אני מרבה ללמד, ומגיעים אלי אנשים צעירים שרוצים להצליח ומהר, וזה אומר להגיע מהר לבמה המרכזית. כולם מחפשים הכרה

מוות וחיים ביד הלשון

מרגע שנולדנו, אנו מתקרבים אל מותנו... זוהי עובדת החיים הברורה ביותר, אך זו גם המוכחשת ביותר על ידי בני האדם, בשל החרדה הרבה שהיא מעוררת. ואולם – כל עוד עומד האדם בגפו אל מול מותו, ההכחשה מאפשרת לו לשרוד את חרדת הכיליון ולתפקד בצורה תקינה בחיים הנוכחיים. אולם כאשר לוקחים אנשים את גורלם בידיהם, מקימים משפחה ומביאים ילדים, הם אינם יכולים עוד להכחיש את מותם הקרב, כי עליהם לדאוג לדור הבא והישרדותו-הוא, כמו גם לתפיסת הקיום הנצחית שלהם. כלומר, דווקא משימה זו של כתיבת צוואה גם מקלה במידה מסויימת על חרדת הכיליון, כיוון שלמרות מוחשיותו של הסוף המתקרב, הרי שבזכות דור ההמשך מתהפך הגורל ומבטיח חיי-נצח של קיום, או לפחות המשכיות למחזור אחד נוסף.

ואכן, הדרך הפורמאלית בה מבטיח אדם את המשכיותו ואת חזונו האישי מתבצעת על ידי כתיבת צוואה. הצוואה נכתבת בדרך כלל בשלב בחיים בו הרצון להנציח את העתיד גובר על חרדת הכיליון וההכחשה של המוות.

בתוך המילה "צוואה" מצוי הצו או הציווי אותו מבטא המוריש למוטביו לאחר מותו. ועל כך אמר משלי (י"ח, כ"א): "מוות וחיים ביד-לשון ואוהביה יאכל פריה". למרות הכוונה החיובית בדרך כלל, ליצור על ידי הצוואה צדק ואיזון בקרב המשפחה לאחר מות יקירה, הרי שרוב מקרי הסכסוכים המשפחתיים מתרחשים בעקבות צוואה לא מותאמת שלא לקחה בחשבון את מכלול היבטי הדינמיקה הרגשית שמתרחשת במערכות יחסים בין בני המשפחה הנוותרים לאחר-מות.

התמונה הראשונה במחזה נפתחת אל עבר פנים בית – סלון בוילה גדולה, פינת ישיבה ופינת אוכל ובקיר האחורי – חלון הפונה לגן. פינות הישיבה כמו מסמנות את פינות הנפש או התחנות השונות שיעברו בהן הדמויות בינן לבין עצמן ובאינטראקציות ביניהן לאורכו של המחזה. החלון הפונה לגן הוא הפתח דרכו אנחנו הצופים מוכנסים לתוך סיפור העלילה ולתוך חייהן של הדמויות ובו בזמן זהו גם החלון הפותח לעולמם הפנימי של הדמויות במחזה.

לכאורה, עוסק המחזה במריבה משפחתית על כסף, אך ברובד העמוק יותר המריבה היא על אהבת האם והמשאלה בלעדיות עליה. החוויה של היות מנושל מירושת האם

היא חוויה מטלטלת ומערערת ונחוות כנטישה על ידי אחד הבנים. באחת הוא נבעש מהחיק האימהי והשאלה "האם אמא לא אהבה אותי?" אינה מרפה ממנו. בניסיון לחפש ולהבין את שיקולי האם – "האם רצתה לפגוע בי?" הוא נשאב אחרי מותה חזרה לחיקה ויוצא מדעתו כי אינו יכול להחזיק יותר את העוגנים של אשתו ומשפחתו.

בסיס הסיכסוך שמתגלה במשפחות רבות לאחר חשיפת הצוואה נובע מחוסר יכולתו או מודעותו של המוריש לערוך דיאלוג, קשה לעיתים, עם אוהביו בעת החיים. ובכך הוא מותיר אותם לגורלם, להתמודד בינם לבין עצמם עם שאלות קיומיות שעלולות לנסח מחדש את ההיסטוריה המשפחתית, לעיתים אף עשרות שנים לאחר: "האם היתה זו אהבה אמיתית?", "האם הבנתי את חיי כפי שהם התרחשו באמת?"

המילים הברורות שנכתבות בצו הצוואה מפריחות לאוויר בצורה משפטית סוגיות כואבות שמעמידות בסימן שאלה עובדות ומציאות שנראו אחרת סרם מותו של המוריש. ההכחשות למשמעות המוות ולאובדן השליטה והאחידה בחיים, מתגלות במלוא עוצמתם בפליטות הקולמוס המכוונות והבלתי-מכוונות של הנפטר.

הסוגיות הללו מעוררות בעוצמה רגשות מורכבים אצלנו הצופים במחזה, שכן בכל אחד מאיתנו קיים הילד שמנסה להבין את מקורותיו, לבחון את תשתיות החוסן והבסיס לקיומו דרך הורה שלעיתים כבר איננו קיים בכדי להעניק את התשובות. אך בו בעת, מעלה הצפייה במחזה בכל אחת ואחד בקהל, את סוגיית המוריש, שמנסה לחשב את מורשתו וקיימותו אף לאחר מותו, תוך חשש שמה תיפגם אותה המשכיות הרמונית שמבטיחה לכאורה את חיי הנצח.

"הירושה", מעבר לערכה החומרי, מהווה למעשה "חפץ מעבר" במונחיו של הפסיכואנליטיקאי דונלד ויניקוט, שאליו נצמד בן המשפחה הנעזב על ידי המוריש שנפטר. חפץ המעבר הוא הרכוש הראשון שיוצר לעצמו התינוק – אותו דובי או פיסת בד, שעימה יוכל להתחבק ולהתנחם, בעת געגוע ומצוקה. חפץ המעבר נמצא בין המציאות לדמיון, כיוון שמחד הוא אכן אובייקט אמיתי שנרכש על ידי משהו והגיע לידי של התינוק, אך מאידך הוא מקבל את צויונו הרגשי על ידי נפשו של התינוק שמתמסרת

אליו. ניתן לפיכך להתייחס גם אל הירושה כחפץ המעבר האחרון אותו מחזיק אדם בחייו, שכן דרכו הוא מעביר בצורה דורית-הופכית לזו שעשה בינקותו – מהורה לילד, אובייקט אמיתי וחומרי, שמהווה בו בעת גם מורשת ומהות רגשית עמוקה. זו עלולה להפוך לעיתים לפעולת גומלין בדילוג של דור, מבחינת "אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה". התינוק יורש את חפץ המעבר מהוריו כדי לצמוח ולהתפתח רגשית, ולקראת מותו מעביר אותו ליקריו, עמוס בהשלכות נפשיות, ציפיות בלתי

ממומשות, אהבות, תסכולים, חרדות, כמיהות, שאת מהותם האמיתית יוותרו לפרש אחרים, בעוד הוא כבר שקוע בהכחשה המוחשית והעוצמתית ביותר הקיימת בחיים, שהינה כמובן המוות עצמו: "מוות וחיים ביד-לשון ואוהביה יאכל פריה".

קרן קפלן פסיכואנליטיקאית, פסיכולוגית קלינית
www.psychologia.co.il

יוצרים

גורן אגמון מחזאית

מחזאית, במאית, לימדה כ-10 שנים באוניברסיטת תל אביב בחוג לתיאטרון. ילידת קבוצת שילר. בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. ממחזותיה - בתיאטרון בית ליסין: הקונצרט, מבזק חדשות, מכתב לנעה, קיסריה סופ"ש, קפה ערבה, עלמה ורות, אמא מאוהבת, בית מרקחת שטרן-בלום, המחזה הירשת עלה בהצלחה רבה בתיאטרון בית ליסין ב-1997. בתיאטרון הבימה: כמו ציפור בודד על גג, חתול רחוב. בתיאטרון הקאמרי: הריון. בתיאטרון חיפה: ארצה. בפסטיבל עכו: התוכים של יחזקאל. כתבה וביימה: אישה כמו ג'רפה, כבוד השופטת, "שפאר" עלייתו ונפילתו של כלב - עיבוד לספרו של אלברט שפאר "בתוכי הרייך השלישי" בצוותא. כמו כן כתבה וביימה הצגות לילדים ולנוער. בין הבולטות: בתיאטרון אורנה פורת: אני ואחי הקטן, נסיך החלומות, ארץ הסבאים ועוד. בתיאטרון הארצי לנוער: החבורה - זכה בפרס ראשון בפסטיבל להצגות ילדים, ועוד. בתיאטרון בית ליסין - הרפתקאה מופלאה. זוכת פרס התיאטרון הישראלי - מחזאית השנה על מכתב לנעה (המחזה תורגם לערבית על ידי פרופסורית לספרות עברית בקהיר). כלת ראש הממשלה לספרות ומחזאות לשנת 2007.

אלון אופיר בימוי

שרת בלהקת פיקוד המרכז. בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי. בין ההצגות שביים - בתיאטרון בית ליסין: ריקוד בשישה שיעורים, אהבה ממבט שלישי, החדר הכחול, החולה ההודי, מדליה להארי, בית מרקחת שטרן-בלום, עקר בית, ארוחת פרידה, חוף דייטונה, לצאת מהארון (זוכת פרס התיאטרון - הקומדיה של השנה), קוראים לו מלך, בפסטיבל פותחים מסך שירים שהוצאו מהקשרם, כל הבמה אישה, בשידור חי (פרס ראשון), חיית מחמד, הים הכחול העמוק. בהבימה: ברבוב, החותנת, שעה יפה ליוגה, לרקוד ולעוף, החולה ההודי, אם הבית, פאניקה. בקאמרי: מר גרין (זוכה פרס התיאטרון להצגת השנה 2001), פרק ב', אסיר בלב העיר, קיזוז, נשוי במנוסה, אנה. בתיאטרון חיפה: בנות עובדות, הדודה של מנשה. בתיאטרון גשר: שיחות לילה. בידיש שפיל: שירלי וולנטין. במרכז הגאה: סיפור אהבה בשלושה פרקים (ביים ושיחק את ארנולד). בתיאטרון הספרות: הבחורים שלנו, השבועה האינדיאנית, בלילות הקיץ החמים. בתיאטרון הצפון: עפרה. בתיאטרון הקומדיה: האמא של הרווקה. במדיטק: אמא אמרה לי דני. השתתף בהצגות - בתיאטרון בית ליסין: אילוף הסוררת. בהבימה: אמדאוס, משרתם של שני אדונים, מלך היהודים, שלוש אחיות, הסוחר מוונציה, הדג גבלר. בקאמרי: המורדים (פרס התיאטרון 1998 לשחקן בתפקיד משנה), המנצח, מעין הגופרית, רצה, כטוב בעיניכם, עוף לי גוף לי, מסע הניסים והנפלאות. בתיאטרון חיפה: פיגמליון (ביים ושיחק את פרופ' היגנס); שוק המציאות. בתיאטרון באר שבע: מאדאם באטרפליי, המתחזה, כטוב בעיניכם, הרוזן ממונטה כריסטו (פרס התיאטרון לשחקן השנה 2009), המון רעש על לא כלום, הכל אודות חוה, הגיבן מנוטרדם. בתיאטרון הספרות: אוהבים ומובסים, מודליאני, דלתות, אנטיגונה, הבן הבכור, ארכי ספקטרום הראשון, החמור מארץ עוף, בעל אידאלי, חשיבותה של רצינות, סיבוב מסוכן, אחים בדם, דרך החופש, ערב שירי גרשווין, תחת שמי פאריס, הרפתקאה בקרקס (ביים ושיחק את לנסלוט). בתיאטרון הסימטה: הכלב היהודי (הצגת יחיד). במחזמר גרין (טלית הפקות). בטלוויזיה: ללכת עד הסוף, טיפול נמרץ, כל העולם במה, החברים של שוש, האודישן הגדול. רדיו: זמר קבוע בתוכנית לילה חי. ביים את מופע הבידור של רומי וענת. פוקהונס, במבי, הפיה והחיה, השועל והכלב, פעם בשנה. הפיק, ביים ומבצע את המופע אלון אופיר שר לאזנבור.

לילי בן נחשון עיצוב תפאורה

בוגרת המחלקה לאמנות באקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל, ירושלים, ולימודי עיצוב תפאורה ב-Motley-at the Royal National Theatre London. בין ההצגות שעיצבה לאחרונה - בתיאטרון בית ליסין: סיפור ישן חדש, המוגבלים, אילוף הסוררת, הוא הלך בשדות. בתיאטרון מאלי מוסקבה: ביקור הגברת הזקנה 2017. בתיאטרון הקאמרי: מהומה רבה על לא דבר, כטוב בעיניכם, אנה פרנק, מלון רנדון, גם הוא באצילים, נשוי במנוסה, כולם רוצים לחיות, הילכו שניים יחדיו, סכינים ותרנגולות, הנפס הטובה מסצ'ואן, הרטיטי את ליבי, שמנה, הכתובה, עקר בית, בית ספר לנשים (בשיתוף ת. חיפה), כולם היו בני, שגעון באופרה, ימי שלישי עם מורי, שמו הולך לפניו. בתיאטרון הבימה: לילה אחד באפריל, זקו, הבן הטוב, פתאום הגיע סתיו, עת דודים, ליזיסטראטה, ביקור הגברת, מונוגמיה, מוריס שימל (בשיתוף ת. חיפה), השחקן, אליג, תמונות מחיי נישואין, הככה ה-16, משפחה, חתול רחוב, אמבטיה מיטה פארק, הסרפד של השכן, בתיאטרון חיפה: מהוללת, אנשים קשים, מי דואג לילד, תש"ח, המקום ממנו באתי, אימא מלכה, סיפור פשוט, המכוער, הצמא והרעב, סוחר גומי. בידישפיל: אדיפוס שמעדיפוס, קלאצ מעשיות.

אורן דר עיצוב תלבושות

בוגר לימודי צילום ואומנות, סטייליסט ומעצב תלבושות לסרטים, טלוויזיה ופרסומות. מעבודותיו בתיאטרון - בתיאטרון בית ליסין: הירשת, מי מפחד מווירג'יניה וולף, דולפינים, תה, האגם המוזב, סופ"ש עם תום, החולה ההודי, אהבה זה לא הכל, היופי כן קובע, כטוב בעיניכם, האמת, מדליה להארי, אוצר יקר, בית מרקחת שטרן-בלום, שבטים, ארוחת פרידה, הזוג המוזר - הגרסה הנשית, מר גרין. בתיאטרון חיפה: בנות עובדות, הדודה של מנשה, כולם היו בני, משהו למות בשבילי, אמנות, גזע. בתיאטרון הבימה: החותנת, לרקוד ולעוף, משוגעת, חיזור גורלי, החולה ההודי. בתיאטרון הקאמרי: לילה לא שקט, יום במותה של גו, ציפור שחורה, פרק ב', קיזוז, האסיר בקומה ה-14, סשה וניה סוניה ושפיץ, נשוי במנוסה. בתיאטרון הספרות: מלחמת טרויה לא תפרוץ, עקומים, הלילה הקצר ביותר, ענבי זעם. בתיאטרון באר שבע: איך למדתי לנהוג, לא כולל שינה, מהומה רבה, הרוזן ממונטה כריסטו (על עבודתו זו היה מועמד לפרס התאטרון על עיצוב תלבושות), רוחות. באופרה הישראלית: מעגנן עד ליון. בקולנוע: הבועה, פרויקט וידאו דאנס בת שבע. בטלוויזיה: על קצות האצבעות. בין עבודותיו בפרסום: קסטרו, פלאפון, בנק לאומי, אורנג', גוטקס, סופרפארם. כמו כן עבד עבור חברות מסחריות ופרויקטים בחו"ל (סין, רוסיה, תורכיה).

שמוליק נויפלד מוסיקה

מלחין, מעבד ומפיק מוסיקלי. בוגר בית הספר "רימון". למד אצל המוסיקאי מנחם ויזנברג וב-NY Manhattan School Of Music אצל המלחין ומעבד הג'אז בוב ברוקמאיר. כתב ועיבד מוסיקה להצגות תיאטרון - בתיאטרון בית ליסין: חיית מחמד, הים הכחול העמוק. הצגות נוספות: רישיון לחיים, הרביעייה, דוחקי הקץ, קומדיה של טעויות, המלחמה בבית, מיס דיזי, ארטון, אירמה לה דוס, לילה במאי, 12 המושבעים, עלילות עקביה, ועוד. עיבד והפיק מוסיקלית באלבומים של מירי מסיקה (וגם הלחין), קובי אפללו, ישי לוי, איהל הילד, ירמי קפלן, אוהד חיטמן, טיפקס, אריק סיני, יאיר זיו ועוד. הלחין, עיבד והפיק לאמנים קורין אלאל, משה פרץ, שי לי עטרי ועוד. הלחין, עיבד והפיק מוסיקלית את Mosai Project, אלבום מקורי שזכה להחתמה ב"יוניברסל" אנגליה ובי"סוני" גרמניה ושחומרים מתוכו שודרו ב-MTV והמופע שלו היה מופע הסיום של פסטיבל ישראל. מלחין, מעבד ומפיק מוסיקלי לאלבום המשפיים של נויפלד ובו 12 שירים חדשים בביצוע אמנים מובילים בישראל כמו: שמעון בוסקילה, ריקי גל, שלמה גרוניך, ערן צור, דנה ברגר, מירי מסיקה, ועוד. לסדרות הטלוויזיה: מרחק נגיעה - זוכה פרס האקדמיה למוסיקה הטובה ביותר, לתפוס את השמים, הורים ובנים ועוד. הפיק ועיבד לתכנית טלוויזיה, ערוץ הילדים ועוד. כתב מוסיקה לסרטי טלוויזיה וקולנוע: היו לילות, שלוש אימהות, חמץ, שחקנים, המחצבה ועוד. הפיק מוסיקה לסרטי פרסומת לקמפיינים של החברות המובילות בישראל. מרצה בבית הספר למוסיקה רימון ומנהל את המסלול להפקה מוסיקלית.

עדי שמרני עיצוב תאורה

בוגרת החוג לאומנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב, והאקדמיה Mountview בלונדון (התמחות בעיצוב תאורה). עיצבה תאורה להצגות, הופעות מחול ומופעי מוסיקה בארץ ובחו"ל. בין עבודותיה - בתיאטרון בית ליסין: שיינדלה, הקוסם מארץ עוף, מימונה, אחרון ימיה, ילדת הפעמון, הפרדס, אשה, בעל, בית, מדליה להארי, שבטים, ארוחת פרידה, הזוג המוזר - הגרסה הנשית, פולישוק, מר גרין. בתיאטרון הבימה: לעוף ולרקוד, גיבורים, הדג גבלר. בתיאטרון באר שבע: משיח, הרוזן ממונטה כריסטו, פיאף, המשרד, קן הקוקיה, שחק אותה סם, הרבה רעש על לא כלום, למה לא באת לפני המלחמה? גלילאו, תחנות הדמים, אבודים ביונקס. בתיאטרון הצפון: עופרה - דרמה מוזיקלית. בתיאטרון חיפה: הדודה של מנשה, מחיר הכבוד (בשיתוף עם חני ורדי). בתיאטרון אורנה פורת: ארץ קליק במדיטק: עץ הדומים תפוס, סוד הגן הנעלם, לא דובים ולא יער. בתיאטרון הקאמרי: כבוד אבוד, יהודים רעים, הזאבים. בתיאטרון הספרות: תום סייגר, אריוודרצ'י רומא, עד התביעה, ג'ייקל ווהיד, הפיה והחיה. גוונים במחול 2011 - תוכנית ג'וד. זוכת פרס עיצוב התאורה בפסטיבל להצגות ילדים, חיפה 2011 להצגה ארץ קליק, זוכת פרס עיצוב התאורה להצגה לב פסטיבל עכו 2011.

משתתפים

רבקה מיכאלי מלכה

מנחת טלוויזיה, שחקנית, זמרת, קומיקאית, מדבבת ושדרנית רדיו. בשנת 1974 החלה להופיע בתוכנית הטלוויזיה הסאטירית ניקוי ראש ובהמשך הופיעה במופעי בידור לצידו של יוסי בנאי. הנחתה את התוכניות סיבה למסיבה וסופשבוע של הערוץ הראשון. הגישה פינה היתולית בתוכנית ההומור זהו זה. בין ההצגות בהן השתתפה: אדם הוא אדם, לבלוב האהבה, זוג משמיים, הדוד מקייפטאון, אולפן למתחילים, מכתבי אהבה, המקרה המוזר, נתניה, אשה בעל בית, אורזי המזודות, הפשעים החדשים, בזעיר אנפין, סיפור אהבה בשלושה פרקים בתיאטרות הבימה, הקאמרי וגשר. בטלוויזיה: בסדרות בנות הזהב, איפה אתה חי, אלישע, סיפורים לנימי, הנחתה 4 תכניות חדשות של סיבה למסיבה, בתפקידי אורח בסדרות הדרמה בנות בראון, שבתות וחגים, החיים זה לא הכל. בקולנוע: חסד מופלא, קדוש, זמזום, חיים זה חיים, מוכרחים להיות שמח. נבחרה כבדרנית מספר אחת ב-70 שנות המדינה, וכשחקנית הקומית בסדרות נוער בטלוויזיה. זוכת "פרס אופיר", "פרס האקדמיה הישראלית לטלוויזיה" ו"פרס מסך הזהב" ויקירת העיר תל אביב-יפו לשנת 2014. זוכת פרס מפעל חיים בטקס פרסי התיאטרון 2018.

מאי קשת נגה

בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב, תל אביב, 2016. שירתה בלהקה צבאית - להקת הנח"ל. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: הוא הלך בשדות, הים הכחול העמוק. במסגרת הסטודיו: קליניקה, מחזה חלום, אורזי מזודות, תשוקה לפנות ערב, הם יורים גם בסוסים. בתיאטרון תמונע: פדרה אהובתי. בטלוויזיה: בסדרה ההפסקה הנסתרת. זוכת פרס השחקנית הטובה ביותר בפסטיבל "סתיו תיאטרון" בסון דלל על תפקידה במחזמר wicked שהועלה במסגרת השכנים של ציץ.

יניב לוי עופר

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת יורם לוינשטיין, 2003. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: פילומנה, נערי ההיסטוריה, מייק, אקווס, חלום של לילה בלב קיץ, תמונות יפואיות, משחק ילדים, במחזמר אביב מתעורר, מכולת (בשיתוף הקאמרי), משאלה אחת ימינה, המוגבלים, אלה גרוסמן, הסודות הצגות ילדים: המלאך, הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק), פינקו (בשיתוף ת. ארצי). הפקות הסטודיו למשחק יורם לוינשטיין: מקבת, שלושה הוצמך, רחוב, פריקס, הטיול למרכז כדור הארץ. בצוותא: מלחמה - אופרת רוק, המופע של זוכביצקי, אגדה בחייו. פסטיבל עכו: נסיכות וחיילים. במדיטק: אמא אמרה לי דני, אליפים, המאהוב מכתה ו'. בטלוויזיה: מיכאלה, מיסטר מותק, משחק החיים, בנות הזהב. הלחין ועיבד מוסיקה להפקות: בעל זבוב, נוף ילדות, סיפור אהבה ארץ ישראל, אוזו ומוזו, המופע של זוכביצקי.

תום חגי עופר

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת יורם לוינשטיין, 2011. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: מלך הכלבים. בתיאטרון באר שבע: גלילאו גלילי, טירונות בלז, חבלי משיח, איזה יופי, רוחות, הצעה מגונה, רומיאו ויוליה, גרין מייל, חתונת הדמים, עפיפונים, הורים איומים. בתיאטרון האינקובטור: מה שחשוב באמת. בתיאטרון המדיטק: לא דובים ולא יער. בטלוויזיה: אורים ותומים, תא גורדין, המגיפה, משפחה טובה, מלאך של אמא, כבודו. בקולנוע: יונה. זוכה פרס התיאטרון - השחקן המבטיח על תפקידו בטריונות בלז.

נעה בירון גלי

בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב תל אביב, 2009. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, אהבת מוות. בתיאטרון באר שבע: חבלי משיח. בתיאטרון אורנה פורת: הקסם של אורנה, רובין הוד. במדיטק: עושת הנפלאות. בתיאטרון הקיבוץ: שרה גיבורת נילי. בטלוויזיה: אוטונומיות, בקיצור, Confess TLV. בקולנוע: מונטנה, המפעילה, תלויים, ערבים וקידים. זוכת פרס השחקנית הראשית בפסטיבל חיפה 2017 על משחקה בסרט מונטנה. זוכת 2 פרסי אסיטז' בקטגוריית שחקנית ראשית בשנים 2011 ו-2012.

אלירן הרוש אריק

בוגר גודמן, ביה"ס למשחק בנגב, 2012. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: הוא הלך בשדות. בתיאטרון באר שבע: פרח השכונות, טירונות בלז, רומיאו ויוליה, גרין מייל, חתונת הדמים, בימינו לא יוצאים לדו קרב. בתיאטרון ארצי לנוער: הלב של ירושלים, צו פינוי. בטלוויזיה: תאג"ד. בקולנוע: חלב, 11 דקות סרט קצר.

רפרטואר בית ליסין תיאטרון הבי ישראלי 2018-19

מחזאות ישראלית

הסודות מחזה ישראלי חדש מאת הדר גלרון בימוי: כפיר אזולאי	המוגבלים מחזה ישראלי חדש מאת גור קורן בימוי: גלעד קמחי	האורחת מחזה ישראלי חדש מאת סביון ליברכט בימוי: ציפי פינס	קוראים לו מלך מחזה ישראלי חדש מאת סביון ליברכט בימוי: אלון אופיר
היורשת מחזה ישראלי חדש מאת גורן אגמון בימוי: אלון אופיר	הקומה השלישית מאת אשכול נבו מחזה: דפנה אנגל-מחרז בימוי: מאיה ניצן, אלה ניקוליבסקי	מלך הכלבים מחזה מאת יואב שוטן-גושן ועירד רובינשטיין עפ"י ספרו של שלום אש בימוי: עירד רובינשטיין	החדר האחורי מחזה ישראלי חדש מאת עדנה מזי"א ובבימויה בשיתוף הקאמרי
מרלן מחזה ישראלי חדש מאת שרה עזר	שירה מאת ש"י עגנון בימוי: כפיר אזולאי	פולישוק מחזה מאת שמואל הספרי ובבימויו	

מחזאות בינלאומית

הים הכחול העמוק מאת טרנס ראטיג תרגום: עידו ריקלין בימוי: אלון אופיר	לצאת מהארון מאת פרנסיס וובר תרגום: אלי ביז'אווי בימוי: אלון אופיר	מר גרין מאת ג'ף בארון תרגום: עידו ריקלין בימוי: נתן דטנר
ההצגה חייבת להיגמר מאתי הנרי לואיס, ג'ונתן סאייר, הנרי שילדס תרגום: גור קורן, מורן רוזן, אודי בן משה	השקר מאת פלוריאן זלר תרגום: דורי פרנס בימוי: ליאור אשכנזי	שיעורי ריקוד מאת מארק סנט ז'רמן תרגום: אלי ביז'אווי
משרתם של שני אדונים מאת קרלו גולדוני נוסח עברי: ניסים אלוני בימוי: אודי בן משה	אנשים, מקומות ודברים מאת דנקן מקמילן תרגום: עידו ריקלין בימוי: רוני פינקוביץ'	הזוג המוזר הגרסה הנשית מאת ניל סיימון תרגום: שלמה מושקוביץ בימוי: רוני פינקוביץ'
לא משלם לך מאת אדוארדו דה-פיליפו תרגום: אלון אלטרס בימוי: רוני פינקוביץ'	אוסלו מאת ג'יי טי רוג'רס תרגום: אבישי מילשטיין בימוי: אילן רונן	חיית מחמד מאת פרנסיס וובר תרגום: אלי ביז'אווי בימוי: אלון אופיר

תיאטרון בית ליסין
מייסודה של ההסתדרות הכללית. פועל בסיועם של: משרד התרבות והספורט, עיריית תל-אביב-יפו
רח' דיזנגוף 101 ת"א, המשרדים: בית כלל, רח' דרביאנוב 5 ת"א
טלפון: 03-7255300 קופה: 03-7255333 פקס: 03-5241333 www.lessin.co.il

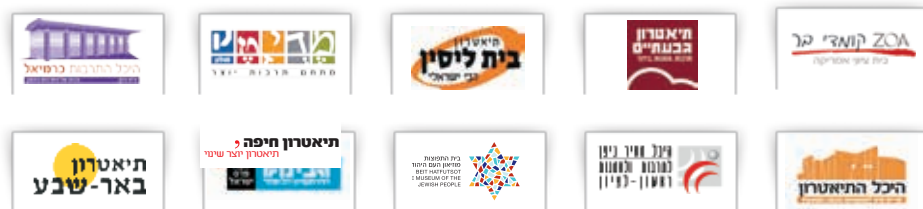

חברי מועדון הלקוחות
של מזרחי-טפחות

**נהנים מכח
של קבוצה
עם כרטיס פתוח
לתרבות**

מגוון הנחות בתיאטרון, במחול, במוסיקה ובקולנוע
מחכות לכם באתר הכרטיס
בנוסף להטבות חברות כרטיסי האשראי

לרשימה המלאה והמעודכנת היכנסו לאתר
mizrahi-tefahot.co.il/hacartis

***8860**

הכרטיס

התשלום באמצעות הכרטיס של מזרחי טפחות למעט סוגי כרטיסים שאינם מוכוונים על ידי בית העסק ולמעט lifestyle. כל המוצרים והשירותים באחריות הספק בלבד. הבנק שומר לעצמו את הזכות להסיר בתי עסק מהרשימה או לשנות את שיעורי ההנחה. לקבלת מידע מלא ומעודכן, לרבות על התנאים לקבלת ההטבות, יש להיכנס לאתר המועדון בכתובת www.mizrahi-tefahot.co.il/Hacartis

IL MAKIAGE

NEW YORK

גאה לאפר את
שחקני תיאטרון בית ליסין
ולתרום לעשייה
התרבותית בישראל

WWW.ILMAKIAGE.CO.IL FOLLOW US #Ilmakiage

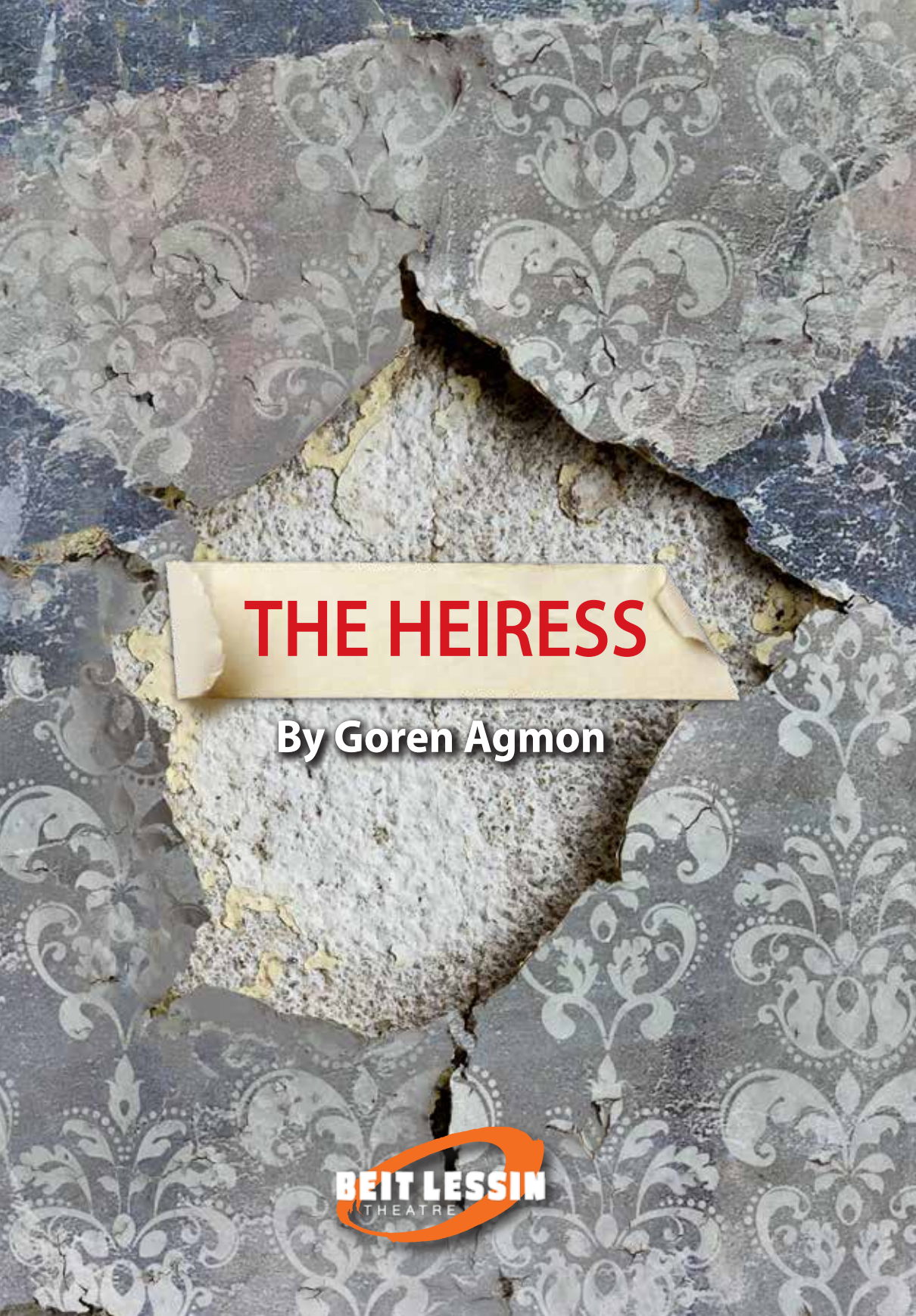
THE HEIRESS

By Goren Agmon

Director **Alon Ophir**
Set Design **Lili Ben Nacshon**
Costumes Design **Oren Dar**
Music **Shmulik Noifeld**
Lighting Design **Ziv Volishin**
Assistant Director **Asaf Fridman**

Cast:
Rivka Michaeli Malka
May Keshet Noga
Yaniv Levi/Tom Hagai Ofer
Noa Biron Gali
Eliran Harush Arik

THE HEIRESS

By Goren Agmon

BEIT LESSIN
THEATRE